

βλ. προσβάλλον καὶ ἐφορμών· || ἐπιθετικός, ἡ, ὄν· aggressif, ive.

ἐπιτίθημι, μέλ. θέσω· ἐπιθέτω, θέτω, βάλλω τι ἐπὶ τινος, mettre sur; poser sur; placer sur; ἐπικαίμαι· ἐπιφανείας τινός, flotter ou être à la surface. § ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, προσβάλλω τινά, attaquer; assaillir; || ἐπιτίθεμαι ἐνόπλων, attaquer à l'arme; [στρατ. ἰδ.] ἐπιτίθεμαι, prendre l'offensive; βλ. ἐπίθεσις, (offensive) καὶ προσβολή (attaque); || μὲς ἐπετέθησαν, ils nous ont attaqués; || δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτόν, il n'ose s'attaquer à lui; || τρεῖς καχοποιοὶ τοῦ ἐπετέθησαν. trois malfaiteurs l'ont assailli.

ἐπιτιμῶ, βλ. ἐπιτιμῶ.

ἐπιτίμημα, ατος, τό· καί

ἐπιτιμῶνός, εως, ἡ· ἢ ἐπιπληξίς, réprimande, n. f. ὀνειδισίς, ὀνειδισμα, ὁ ψόγος, μωμφή, blâme, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ γινόμενη πρὸς τινά παρατήρησις, reproche, n. m.

ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπικριτής, censeur, n. m.

ἐπιτιμητικός, ἡ, ὄν· ἐπιπληκτικός, de réprimande; répréhensif, ive.

ἐπιτιμία, ας, ἡ· ἢ ἐπιτίμησις.

ἐπιτίμιον, ου, τό· τὸ δι' οὗ ἐπιτιμᾶται τις, τιμωρεῖται· ἢ τιμωρία, pénitence, n. f. [ἐκκλ.] ἐπιτίμιον λέγεται τὸ ἐγγραζον τὸ διαλαμβάνον τὸν ἀφορισμόν, ὅπερ ἀναγινώσκειται μόνον δις ἐπ' ἐκκλησίας, οὐδέποτε δὲ ἐξω αὐτῆς.

ἐπιτιμος, ος, ὄν· honoraire, adj. ὁ τιμῆς ἕνεκα διδόμενος· τὸ ἐπίθετον τοῦτο προσαρτώμενον εἰς τίτλον τινά δηλοῖ ὅτι ὁ οὕτω τιτλοφορούμενος φέρει τὸν τίτλον ἀπλῶς ἐπὶ τιμῇ χωρὶς νὰ ἀσκήῃ πράγματι ὅσα δικαιώματα καὶ καθήκοντα (droits et fonctions) παρομαρτοῦσιν αὐτῷ· || ἐπιτιμος πρόεδρος, président honoraire; || — καθηγητής, professeur honoraire, ou professeur émérite (παλαιόν) (= qui a mérité); || οἱ ἐπιτιμοὶ ἀλυτάρχει, les directeurs généraux honoraires; βλ. ἀλυτάρχης.

ἐπιτιμῶ (ἄω). μέλ. ἤσω, ἐπιπλήττω τινά, réprimander; ὀνειδιζῶ, ψέγω, μέμφομαι, blâmer; ἐπικρίνω, censurer.

ἐπιτόκιον, ου, τό· ὁ τόκος τῶν τόκων, intérêt des intérêts; || τόκος καὶ ἐπιτόκιον, intérêts composés.

ἐπιτόκος, ος, ὄν· ἡ ἐγγύς τοῦ τεκεῖν· ἐτοιμόγεννη, qui est près d'accoucher (de mettre bas); βλ. ἐπίτεξ.

ἐπιτολή, ἡς, ἡ· (ἐπιτέλλω), ἀνάστασις, ἀνατολή (ἀστέρως), lever (d'un astre); ἐμφάνις, apparition, n. f. ἀνάδυσις, émergence, n. f.

ἐπιτομή, ἡς, ἡ· ἀποκοπή, ἀπότμησις, τμήσις ἀντικειμένου τινός, χωρισμὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, coupure, n. f. amputation, n. f. § [ἐμπορ.] ἐπιτομή (λογαριασμοῦ), un aperçu; sommaire, n. m. § [γραμμα.] ἡ συντόμευσις, σύνολος βιβλίου τινός, sommaire, abrégé (d'un ouvrage); || ἐν ἐπιτομῇ, en abrégé; || —, précis, n. m. résumé substantiel; le précis d'une affaire; || —, épitomé, n. m. abrégé d'un ouvrage et particulièrement précis

d'histoire; || ἐδημοσίευσεν ἐπιτομήν τοῦ συγγράμματός του, il a publié un abrégé de son ouvrage; || ἐπιτομή ἑλληνικῆς ἱστορίας, précis d'histoire grecque.

ἐπιτομος, ος, ὄν· ὁ συντεταμημένος, συντομευμένος, abrégé, ée.

ἐπιτόμος, [ἐπίρ.] συντόμως, ἐν ἐπιτομῇ, en abrégé, συντεταμημένος.

ἐπιτονίζω, μέλ. ἴσω [ναυτ.] (τὸν ἱστὸν), tenir en haubans, ἤτοι· θέτω τοὺς ἐπιτόνους ἱστοῦ τινός καὶ ἐντείνω αὐτοὺς προσηκόντως.

ἐπιτόνιον, ου, τό· (ἐπιτείνω) ὁ ἐλατηριόδετης, βλ. λέξις.

ἐπιτόνισμα, ατος, τό· (ἱστοῦ) [ναυτ.] ἡ στήριξις αὐτοῦ δι' ἐπιτόνων, action de tenir en haubans.

ἐπιτονόδεσμος, ου, ὁ· nœud de hauban, κοινῶς ἑαρτόδεμα ἢ σαρίκι· βλ. εἰς λέξιν σχοινόκομβος ἐνθά ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ εἶδη τῶν κόμβων (desmῶν).

ἐπίτονος, ου, ὁ· (ἐκ τοῦ ἐπιτείνω) τενωμένος, τανυμένος tendu, e; || [ναυτ.] ἐταί, n. m. ἱμάς ἢ σχοινίον δι' οὗ τανύεται τι καὶ ἰδίως τὸ σχοινίον τῆς ἀνέναντος, διὰ τοῦ ἑποίου δένωσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, καθώς ἐπίσης καὶ ὁ τῶν κεράτων δεσμός ὁ ἀνέλκων τὸ κέρασ πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἱστοῦ· βλ. καὶ πρότονος· || ἐπίτονος, hauban, n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς ἰσχυρὸν σχοινίον διὰ τὴν στερεώσιν ἀντικειμένου τινός· || [ναυτ.] ἐπίτονος, ὁ· hauban, n. m. κοινῶς τὸ ἑάρτι τῆς κολόμπας ἢ τοῦ μαγκιόρου καὶ τὸ βέντο τοῦ μιομπρέσου· καλοῦνται ἐπίτονοι· τὰ ἰσχυρὰ σχοινία ἢ συρματόσχοινα δι' ὧν στηρίζονται αἱ στήλαι· καὶ τὰ ἐπιστήλια ἐκ τῶν πλευρῶν καὶ πρῶμνηθεν. Οἱ ἐπίτονοι εἰσι διατεταγμένοι κατὰ ζεύγη καὶ τραχηλοῦνται, καμπτόμενοι· εἰς τὸ μέσον των, εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ λαίμου ἐκάστης στήλης ἢ ἐπιστηλίου, ἐνῷ τὰ κάτω ἄκρα αὐτῶν στερεοῦνται, τῶν μὲν στηλῶν ἐπὶ τῶν οἰκείων παρεξαρτίων, τῶν δὲ ἐπιστηλίων ἐπὶ τῶν θαρρακίων καὶ ὀνοματολογοῦνται ἐκ τῆς στήλης ἢ τοῦ ἐπιστηλίου διὰ τὴν στήριξιν τοῦ ὁποίου χρησιμεύουσι· Οἱ ἐπίτονοι τοῦ προβόλου εἰσι δύο ἢ τέσσαρες καὶ ἐντείνονται· ἐκατέρωθεν τοῦ προβόλου στερεοῦμενοι ἐπὶ τῶν παρείων τοῦ πλοίου· || πρόσκαιρος ἐπίτονος, hauban de fortune, n. m. ἐπίτονος παραπληρωματικὸς τιθέμενος προσκαιρῶς ἐν καιρῷ κακοκαιρίας· || ἐπίτονοι τῆς καπνοδόχης, haubans de cheminée, n. m. τεμάχια ἀλύσειας ἀγκιστρούμενα ἀφ' ἐνός ἐπὶ κρίκων τῆς καπνοδόχης καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ κρίκων τοῦ καταστρώματος πρὸς στερεώσιν αὐτῆς. § ἐπίτονος, retraite, n. f. ἄκρον σχοινίου ἐναπομένον πρὸς τάσιν. § ἐπίτονος (ἐπιτείνω, τεντόνω), sangle, n. f. ἱμάς ἢ σχοινίον δι' οὗ τανύεται τι· || ἐπίτονος, système de sangle; π. γ. ὁ ῥυμουλκητικὸς μασχαλιστήρ, sangle pour brételle.

ἐπιτοξίς, ἰδος, ἡ· épitoxis, n. f. ἡ ἐντομή, γαραγματιὰ εἰς τὸ τόξον, ἐφ' ἧς ἐτίθετο τὸ βληθησόμενον βέλος.

ἐπιτόπιος, ος, ὄν· ὁ εἰς τὸν τόπον εὐρί-

